Rugăciunea lui Iaebeţ

Rugăciunea lui Iaebeţ

Şi Iaebeţ a fost mai preţuit decât fraţii săi, şi mama sa i-a pus numele Iaebeţ, zicând: „Pentru că l-am născut cu durere“. Şi Iaebeţ a chemat pe Dumnezeul lui Israel. 1 Cronici 4.9

Mama lui Iaebeţ îl născuse în dureri şi de aceea a pus copilului numele Iaebeţ, „Care produce durere“. Această femeie experimentase personal consecinţele păcatului. Ea a recunoscut blestemul care este consecinţa păcatului pentru om: sentinţa dreaptă a lui Dumnezeu asupra femeii care se lăsase amăgită de şarpe (Geneza 3.16). Mama lui Iaebeţ a acceptat această sentinţă prin credinţă. Atât de puţin se gândea să scape de ea, încât a trecut-o mai departe asupra fiului ei prin numele pe care i l-a dat. Orice speranţă a omului de a ajunge la fericire prin el însuşi a fost spulberată prin cădere şi partea lui a fost de atunci durerea.

Iaebeţ şi-a asumat de la început această realitate; de aceea el a fost mai preţuit decât fraţii lui. Apoi el „a chemat pe Dumnezeul lui Israel“, ştiind că numai pe El se putea baza pentru a fi izbăvit de blestemul păcatului. Mai mult: ştia că această izbăvire putea fi atât de completă, încât el, Iaebeţ, va putea scăpa de durere!

Iaebeţ L-a rugat pe Dumnezeu patru lucruri; dacă Dumnezeu avea să le împlinească, ele urmau să devină dovada izbăvirii sale complete. Prima cerere a fost: „Dacă m-ai binecuvânta mult“ (versetul 10). Dumnezeu blestemase pământul din care fusese luat omul. Doar Dumnezeu putea anula acea sentinţă, schimbând împrejurările în aşa fel încât păcătosul izgonit din prezenţa Lui să poată fi adus înapoi şi să se bucure de harul şi de promisiunile Lui necondiţionate. Când totul în jur zace în ruine, credinţa lui Iaebeţ se întoarce la planurile harului şi la promisiunile lui Dumnezeu. „Şi Dumnezeu a făcut să aibă ce ceruse.“ Şi pentru noi, prin jertfa lui Hristos, Dumnezeu a anulat toate consecinţele păcatului, astfel încât să putem fi binecuvântaţi în El cu orice binecuvântare spirituală, în locurile cereşti, în Hristos.

Iaebeţ a chemat pe Dumnezeul lui Israel, zicând: „Dacă m-ai binecuvânta mult şi mi-ai întinde hotarul şi mâna Ta ar fi cu mine şi m-ai feri de rău, ca să fiu fără durere!“. Şi Domnul a făcut să aibă ce ceruse. 1 Cronici 4.10

A doua cerere a lui Iaebeţ este: „Dacă mi-ai întinde hotarul“. În genealogiile prezentate în aceste capitole de început ale cărţii 1 Cronici vedem pe alocuri cum ies în evidenţă oameni cărora Dumnezeu le-a întins hotarele în Ţara Promisă, atunci când marea masă a poporului nu-şi luase cu totul în stăpânire moştenirea. La fel stau lucrurile şi cu noi: hotarele noastre spirituale se lărgesc în sfera lucrurilor cereşti în timp ce noi suntem pe pământ. Pentru a realiza aceasta, trebuie să ne recunoaştem ruina de nereparat şi incapacitatea de care am dat dovadă când a fost vorba să ne lărgim singuri hotarele, şi trebuie să manifestăm acea dependenţă smerită care se bazează doar pe harul lui Dumnezeu pentru a ne lua în stăpânire moştenirea.

În al treilea rând, Iaebeţ spune: „Dacă mâna Ta ar fi cu mine“. El nu se încrede în energia lui naturală pentru a-şi lărgi hotarele, ci pe puterea lui Dumnezeu. Iar lucrul acesta este cu atât mai remarcabil, cu cât Iaebeţ provenea dintr-o familie vestită pentru energia ei.

În al treilea rând, el spune: „Dacă m-ai feri de rău“. Răul care a adus durerea în lumea aceasta încă nu a dispărut, ci este prezent peste tot. Iaebeţ ştia foarte bine aceasta, pentru că nu a cerut ca răul să fie îndepărtat, ci ca el însuşi să fie ferit de el. A recunoscut că nu voinţa lui, ci doar puterea lui Dumnezeu putea să-l păzească. Încrederea absolută în puterea şi harul lui Dumnezeu este singurul mod de a primi aceste lucruri; şi Iaebeţ le-a primit. Cum ar mai fi putut durerea să dăinuiască în inima acestui om al lui Dumnezeu după ce i-au fost îndeplinite toate cererile? Durerea nu a dispărut de pe pământ, la fel cum nu a dispărut nici răul care a produs-o; dar în inima lui Iaebeţ, plină cu lucrurile nespus de bune pe care le primise, nu s-a mai găsit loc pentru durere.